

nantslønningerne, sige, at det var det samme. Hvad jeg har haft at gøre med dette Forslag, er, at jeg har tilladt den daværende Krigsminister at henvende sig til det daværende Reformparti angaaende dette Forslag, og det vil da navnlig sige at henvende sig til det daværende Reformpartis Bestyrelse. Derimod har jeg i øvrigt intet som helst haft at gøre med Forslaget. Jeg har ingen Sinde vist det særlig Interesse og for Resten heller aldrig haft særlig Interesse for det.

Det, som nu skete, var, at den daværende Krigsminister ikke synes at have haft Lykke med sig i sin Henvendelse til det daværende Reformpartis Bestyrelse, hvoraf fulgte, at Forslaget blev henlagt. Det blev ikke ført videre. Man kan saaledes ikke sige, at det nogen Sinde formelt har været vedtaget i Ministerraadet og endnu mindre nogen Sinde har været i Statsraadet. Saaledes er Sagen.

Nu beder jeg det høje Ting lægge Mærke til, at dette skete i Foraaret 1903, og mit Ministerium, deri indbefattet naturligvis den forrige Krigsminister, sad endnu 1903 og 1904 ud — det gik først af i Begyndelsen af 1905 —, det vil sige, at der for det første forløb en hel Session, Sessionen 1903 til 1904, under mit Ministerium, og endvidere godt og vel Halvdelen af den næste Session og netop den Halvdelen, som efter de Regler, vi her følge, benyttes til Fremlæggelse af Lovforslag, uden at dette Lovforslag fremkom, det har ikke nogen Sinde før i denne Samling været paa Tingets Bord. Deraf kan man med fuldstændig Sikkerhed slutte to Ting: for det første, at mit Ministerium ikke kan have anset dette Forslag for nødvendigt eller paatrængende. Hvis vi nemlig havde gjort det, kunde vi umuligt have ladet to Rigsdagssessioner gaa forbi uden at fremlægge det, det vilde have været ganske urimeligt. For det andet følger deraf med Nødvendighed, at det kan ikke være rigtigt, at Grunden til, at Forslaget ikke kom videre i 1903, kun var, at det kom frem saa sent paa Sessionen. Det er en haandgribelig Urigtighed, som enhver kan sige sig selv, for der var ingen Mening i, hvis Forslagets Tilbagevisning kun skyldtes, at det kom frem saa sent, at lade to Sessioner gaa uden paa ny at fremlægge det. Nej, Forslaget var praktisk talt taget tilbage.

Hvis man altsaa kan sige, at Forslaget ingen Sinde har været fremme, maa man tillige sige, at det er taget tilbage. Grunden var — jeg taler her kun paa egne

Vegne, idet det er umuligt at se ind i andres Hjerter, og jeg har heller ikke Mandat til at tale for nogen anden —, at jeg anerkendte, at dette Forslag, saa længe Forsvarskommissionen ikke havde udtalt sig, ikke kunde føres videre uden at volde politisk Splittelse og uden at blive til Skade for en hensigtsmæssig Ordning af selve Forsvarssagen. Naar man derfor taler om at tage Arv fra mit Ministerium, siger jeg: Saa skal man gøre, hvad vi gjorde, nemlig lade dette Forslag ligge, til Forsvarskommissionen har udtalt sig. Jeg beklager i høj Grad, at det er kommet frem, ikke alene af almindelige politiske Grunde, men, som jeg har sagt, ogsaa fordi det bæres mig for, at naar nu dette Forslag bringes igennem, vil det ikke være til Gavn for Forsvarssagens gode Ordning.

Af det, jeg har sagt, vil det høje Ting kunne forstaa min Stilling til dette Forslag. Jeg sympatiserer med de Bestemmelser, det indeholder om Forhøjelse af de meniges Løn. Jeg finder, at det kun er en simpel Konsekvens af, hvad vi have gjort tidligere, og egentlig kun et simpelt Retfærdighedskrav, der opfyldes, at de Mænd, hvis Tid og Kræfter vi lægge Beslag paa saa fuldstændig, som man gør i Militæretaten, maa have saadanne Vilkaar, at de uden Tilskud af egen Formue eller af fremmed Hjælp kunne subsistere. Men hvad derimod Løjtnantslønningerne angaar, vil jeg i Henseende til Realiteten fastholde det Standpunkt, jeg altid har fastholdt, at dertil vil jeg ikke tage nogen Stilling, før der foreligger en Udtalelse fra Forsvarskommissionen, og saa længe den ikke foreligger, vil jeg stemme mod disse Forslag.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Det var en højst mærkelig Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem. Thi — ja, det ærede Medlem kan selvfølgelig ikke, men burde kunne erindre det — i Ministerprotokollen staar der for Efteraaret 1903 med hans egen Skrift og hans egen Underskrift en Beskrivelse af, hvorledes man i Ministerraadet enstemmigt vedtog disse Lovforslag til Fremsettelse for Rigsdagen. Det er korrekt og rigtigt, og Protokollen kan udvise det. Ja, det ærede Medlem har aldrig mig bekendt, i Ministermøder talt for, at disse Forslag ikke maatte fremsættes, inden Kommissionen var færdig. Hvad jeg her siger, skal nok holde Stik, og hvis det ærede Medlem vil have Protokollen at se, staar den til Tjeneste (*Deuntzer*: Ja, det